Zbornik sudske prakse

PRESUDA SUDA (prvo vijeće)

26. siječnja 2017.*

„Žalba – Tržišno natjecanje – Zabranjeni sporazumi – Belgijsko, njemačko, francusko, talijansko, nizozemsko i austrijsko tržište kupaonske opreme – Usklađivanje prodajnih cijena i razmjena osjetljivih poslovnih informacija – Jedinstvena i trajna povreda – Obveza obrazlaganja“

U predmetu C-614/13 P,

povodom žalbe na temelju članka 56. Statuta Suda Europske unije, podnesene 27. studenoga 2013.,

Masco Corp., sa sjedištem u Tayloru, (Sjedinjene Američke Države),

Hansgrohe AG, sa sjedištem u Schiltachu (Njemačka),

Hansgrohe Deutschland Vertriebs GmbH, sa sjedištem u Schiltachu,

Hansgrohe Handelsgesellschaft mbH, sa sjedištem u Wiener Neudorfu (Austrija),

Hansgrohe SA/NV, sa sjedištem u Bruxellesu (Belgija),

Hansgrohe BV, sa sjedištem u Westknollendamu (Nizozemska),

Hansgrohe SARL, sa sjedištem u Antonyju (Francuska),

Hansgrohe Srl, sa sjedištem u Villanova d'Asti (Italija),

Hüppe GmbH, sa sjedištem u Bad Zwischenahnu (Njemačka),

Hüppe GesmbH, sa sjedištem u Laxenburgu (Austrija),

Hüppe Belgium SA/NV, sa sjedištem u Woluwé Saint-Étienneu (Belgija),

Hüppe BV, sa sjedištem u Alblasserdamu (Nizozemska),

koje zastupaju D. Schroeder i S. Heinz, *Rechtsanwälte*, kao i B. Fischer, *advocate*, koju je opunomoćio J. Temple Lang, *solicitor*,

tužitelji,

druga stranka u postupku je:

* Jezik postupka: engleski

Europska komisija, koju zastupaju L. Malferrari i F. Ronkes Agerbeek, u svojstvu agenata, uz asistenciju M. B. Kennelly, *barrister*,

tuženik u prvom stupnju,

SUD (prvo vijeće),

u sastavu: A. Tizzano, potpredsjednik Suda, u svojstvu predsjednika prvog vijeća, M. Berger, E. Levits, S. Rodin (izvjestitelj) i F. Biltgen, suci,

nezavisni odvjetnik: M. Wathelet,

tajnik: K. Malacek, administrator,

uzimajući u obzir pisani postupak i nakon rasprave održane 10. rujna 2015.,

odlučivši, nakon što je saslušao nezavisnog odvjetnika, da u predmetu odluči bez mišljenja,

donosi sljedeću

Presudu

1 Svojom žalbom Masco Corp., Hansgrohe AG, Hansgrohe Deutschland Vertriebs GmbH, Hansgrohe Handelsgesellschaft mbH, Hansgrohe SA/NV, Hansgrohe BV, Hansgrohe SARL, Hansgrohe Srl, Hüppe GmbH, Hüppe GesmbH, Hüppe Belgium SA/NV i Hüppe BV zahtijevaju ukidanje presude Općeg suda Europske unije od 16. rujna 2013., Masco i dr./Komisija (T-378/10, u daljnjem tekstu: pobijana presuda, EU:T:2013:469,), kojom je Opći sud odbio njihovu tužbu za djelomično poništenje Odluke Komisije C (2010) 4185 *final* od 23. lipnja 2010., koja se odnosi na postupak primjene članka 101. UFEU-a i članka 53. Sporazuma o EGP-u (predmet COMP/39092 – kupaonska oprema) (u daljnjem tekstu: sporna odluka).

Okolnosti spora i sporna odluka

2 Okolnosti spora bile su izložene u točkama 1. do 9. pobijane presude i mogu se sažeti kako slijedi.

3 Žalitelji, to jest Masco Corp., američki poduzetnik, i njegova europska društva kćeri, među kojima su Hansgrohe AG i Hüppe GmbH, proizvode sanitarne armature kao i pregrade za tuš kabine i njihove dodatne dijelove.

4 Žalitelji su 15. srpnja 2004. obavijestili Komisiju o postojanju zabranjenog sporazuma u sektoru kupaonske opreme i zatražili korištenje imuniteta od novčanih kazni na temelju Obavijesti Komisije o oslobađanju od kazni i smanjenju kazni u slučajevima kartela (SL 2002., C 45, str. 3.; SL, posebno izdanje na hrvatskom jeziku, poglavlje 8., svezak 4., str. 62.) ili, podredno, smanjenje iznosa novčanih kazni koje bi im se mogle izreći. Komisija je 2. ožujka 2005. u korist žaliteljâ donijela odluku o uvjetnom oslobađanju od kazni, u skladu sa stavkom 8. točkom (a) i stavkom 15. te obavijesti.

5 Komisija je 23. lipnja 2010. donijela spornu odluku u kojoj je utvrdila postojanje povrede članka 101. stavka 1. UFEU-a i članka 53. Sporazuma o Europskom gospodarskom prostoru od 2. svibnja 1992. (SL 1994., L 1, str. 3.) (SL, posebno izdanje na hrvatskom jeziku, poglavlje 11., svezak 106., str. 4.) u sektoru kupaonske opreme. Ta se povreda, u kojoj je sudjelovalo 17 poduzetnika, među kojima i

žalitelji, odvijala tijekom različitih razdoblja između 16. listopada 1992. i 9. studenoga 2004. u obliku niza protutržišnih sporazuma ili usklađenih djelovanja na području Belgije, Njemačke, Francuske, Italije, Nizozemske i Austrije.

6 Komisija je smatrala da su predmetna protutržišna djelovanja bila dio globalnog plana koji je imao za cilj ograničiti tržišno natjecanje među adresatima predmetne odluke i da su imala obilježja jedinstvene i trajne povrede koja je obuhvaćala kupaonsku opremu iz neke od tri podskupine sljedećih proizvoda: sanitarne armature, pregrade za tuš kabine i njihovi dodatni dijelovi te sanitarna keramika (u daljnjem tekstu: tri podskupine proizvoda).

7 Iz tih je razloga Komisija u članku 2. sporne odluke smatrala da je 17 poduzetnika sudjelovalo u jedinstvenoj povredi i stoga povrijedilo članak 101. stavak 1. UFEU-a i članak 53. Sporazuma o Europskom gospodarskom prostoru od 2. svibnja 1992.

8 Međutim, što se tiče žaliteljâ, Komisija je u članku 2. prvom stavku, podstavku 1. navela da im neće izreći nikakvu novčanu kaznu.

Postupak pred Općim sudom i pobijana presuda

9 Žalitelji su protiv sporne odluke tajništvu Općeg suda 7. rujna 2010 podnijeli tužbu za poništenje sporne odluke pred Općim sudom navodeći jedan tužbeni razlog, koji se temelji na tome da je Komisija pogrešno zaključila da su sudjelovali u jedinstvenoj povredi u sektoru kupaonske opreme.

10 Tim su tužbenim razlogom žalitelji prigovorili Komisiji da je, s jedne strane, počinio pogrešku pri utvrđivanju elemenata koji čine jedinstvenu povredu i sudjelovanja poduzetnikâ u takvoj povredi i, s druge strane, u ocjeni činjeničnih elemenata uzetih u obzir radi utvrđenja jedinstvene povrede i sudjelovanja žaliteljâ u toj povredi.

11 Opći je sud pobijanom presudom u cijelosti odbio tužbu.

Žalbeni zahtjevi stranaka

12 Žalitelji od Suda zahtijevaju da:

— ukine pobijanu presudu;

— poništi spornu odluku u dijelu u kojem se odnosi na žalitelje;

— naloži Komisiji snošenje troškova; i

— poduzme bilo koju drugu mjeru koju Sud ocijeni prikladnom.

13 Komisija od Suda zahtijeva da:

— odbije žalbu i

— naloži žaliteljima snošenje troškova postupka.

O žalbi

14 U potporu svojoj žalbi žalitelji ističu dva žalbena razloga. Prvi žalbeni razlog temelji se na pogrešnom utvrđenju sudjelovanja žaliteljâ u jedinstvenoj povredi. Drugi žalbeni razlog temelji se na povredi obveze obrazlaganja.

Prvi žalbeni razlog, koji se temelji na pogrešnom utvrđenju sudjelovanja žaliteljâ u jedinstvenoj povredi

Argumentacija stranaka

15 Svojim prvim žalbenim razlogom žalitelji ističu da je Opći sud počinio pogrešku koja se tiče prava time što je smatrao da su, kao prvo, imali namjeru svojim ponašanjem pridonijeti zajedničkim ciljevima svih sudionika u zabranjenom sporazumu, kao drugo, znali za planirano ili provedeno nezakonito ponašanje drugih poduzetnika u ostvarivanju tih ciljeva i, kao treće, da su bili spremni prihvatiti rizik. Taj žalbeni razlog podijeljen je na pet dijelova.

16 U prvom dijelu prvog žalbenog razloga žalitelji prigovaraju Općem sudu da je očito iskrivio dokaze koji se odnose na namjeru da svojim ponašanjem pridonesu zajedničkom cilju svih sudionika u jedinstvenoj povredi zato što je u točki 59. pobijane presude da su predmetna nezakonita djelovanja bila usmjerena na zauzimanje zajedničke pozicije prema trgovcima na veliko u pogledu triju podskupina proizvoda među kojima i sanitarne keramike. Naime, do takvog zaključka se ne može doći na temelju uvodne izjave 931. sporne odluke, na koju u potporu svojem obrazloženju upućuje Opći sud. Osim toga, suprotno navodima u točki 59. pobijane presude, žalitelji nisu tijekom rasprave pred Općim sudom u odgovorima na njegova pitanja priznali da je svrha nezakonitih djelovanja bila zauzimanje zajedničke pozicije prema trgovcima na veliko.

17 U drugom dijelu prvog žalbenog razloga žalitelji podredno tvrde da, ako se zaključi da cilj točke 59. pobijane presude nije utvrditi da su žalitelji imali namjeru svojim ponašanjem pridonijeti zajedničkom cilju svih sudionika u jedinstvenoj povredi, Opći sud nije ispitao to pitanje i stoga je, s obzirom na to da nije primijenio relevantne pravne kriterije, počinio pogrešku koja se tiče prava.

18 U trećem dijelu prvog žalbenog razloga žalitelji ističu prigovor da je Opći sud iskrivio dokaze koji se odnose na njihovu spoznaju o planiranom ili provedenom nezakonitom ponašanju drugih poduzetnika u ostvarivanju tog cilja. U tom pogledu u točki 61. pobijane presude tvrde da je Opći sud iz toga što su bili članovi koordinacijskih tijela i udruženja za više proizvoda pogrešno zaključio da su znali za sva nezakonita djelovanja. To što su žalitelji bili članovi takvih koordinacijskih tijela i udruženja u Belgiji, Francuskoj ili Italiji nije im omogućilo da znaju za usklađeno povećavanje cijena sanitarne keramike na područjima tih država članica.

19 U četvrtom dijelu prvog žalbenog razloga žalitelji ističu prigovor da Opći sud nije pravilno primijenio pravne kriterije u pogledu utvrđenja jedinstvene povrede jer nije ispitao jesu li mogli razumno predvidjeti sva protutržišna djelovanja koja se odnose na sanitarnu keramiku.

20 U petom dijelu prvog žalbenog razloga žalitelji prigovaraju Općem sudu da je počinio pogrešku koja se tiče prava jer nije ispitao jesu li bili spremni prihvatiti rizik vezan uz planirano ili provedeno ponašanje drugih poduzetnika koji su prodavali sanitarnu keramiku u ostvarivanju zajedničkog cilja svih sudionika u zabranjenom sporazumu. Iz sudske prakse Suda proizlazi da se taj uvjet također primjenjuje u slučaju kad je poduzetnik saznao za planirano ili provedeno nezakonito ponašanje drugih poduzetnika u ostvarivanju tog cilja i da čini namjeru potrebnu za utvrđenje sudjelovanja tog poduzetnika u svim predmetnim protutržišnim ponašanjima.

21 Komisija tvrdi da prvi žalbeni razlog treba odbaciti kao nedopušten ili ga u svakom slučaju odbiti kao neosnovan.

Ocjena Suda

22 Najprije valja podsjetiti da, prema ustaljenoj sudskoj praksi, povreda članka 101. stavka 1. UFEU-a može biti posljedica ne samo izdvojene radnje nego i niza radnji ili čak trajnog ponašanja, čak i ako jedan ili više elemenata tog niza radnji ili tog trajnog ponašanja može isto tako sam po sebi i izdvojeno predstavljati povredu navedene odredbe. Stoga, ako različite radnje čine „sveobuhvatni plan" jer njihov istovjetni cilj narušava tržišno natjecanje na unutarnjem tržištu, Komisija može pripisati odgovornost za te radnje na temelju sudjelovanja u čitavoj povredi u pitanju (presude od 6. prosinca 2012. Komisija/Verhuizingen Coppens, C-441/11 P, EU:C:2012:778, t. 41. kao i od 24. lipnja 2015., Fresh Del Monte Produce/Komisija i Komisija/Fresh Del Monte Produce, C-293/13 P i C-294/13 P, EU:C:2015:416, t. 156.).

23 Poduzetnik koji je sudjelovao u jednoj takvoj jedinstvenoj i složenoj povredi vlastitim ponašanjem, koje je obuhvaćeno pojmom sporazuma ili usklađenog djelovanja s protutržišnim ciljem u smislu članka 101. stavka 1. UFEU-a, i kojim se namjeravalo pridonijeti ostvarivanju povrede u cjelini, tako može također biti odgovoran za ponašanje drugih poduzetnika u okviru iste povrede za čitavo razdoblje svojeg sudjelovanja u navedenoj povredi. O tome je riječ kad je utvrđeno da je navedeni poduzetnik namjeravao vlastitim ponašanjem pridonijeti zajedničkim ciljevima svih sudionika i da je znao za protupravna ponašanja koja su planirali ili proveli ostali poduzetnici radi postizanja istih ciljeva, ili da ih je mogao razumno predvidjeti i da je za to bio spreman preuzeti rizik (presude od 6. prosinca 2012. Komisija/Verhuizingen Coppens, C-441/11 P, EU:C:2012:778, t. 42. kao i od 24. lipnja 2015., Fresh Del Monte Produce/Komisija i Komisija/Fresh Del Monte Produce, C-293/13 P i C-294/13 P, EU:C:2015:416, t. 157.).

24 U ovom slučaju žalitelji u prvom dijelu prvog žalbenog razloga prigovaraju Općem sudu da je iskrivio dokaze jer je u točki 59. pobijane presude zaključio da se predmetna nezakonita djelovanja sastoje u tome da su tužitelji zauzeli zajedničku poziciju prema trgovcima na veliko u pogledu triju podskupina proizvoda.

25 U tom pogledu valja utvrditi da se Opći sud u svakom slučaju, kao što proizlazi iz teksta te točke, na to utvrđenje samo dodatno oslonio kako bi utvrdio postojanje i prirodu sveobuhvatnog plana čime bi mogao utvrditi jedinstvenu povredu, pri čemu ta ocjena zapravo prema Općem sudu proizlazi iz brojnih drugih dokaza koje je Komisija utvrdila u spornoj odluci.

26 Stoga, budući da argumentacija koju su žalitelji razvili u okviru prvog dijela prvog žalbenog razloga ne može dovesti u pitanje zaključak do kojeg je došao Opći sud u točkama 58. i 62. pobijane presude, prema kojem je Komisija pravilno zaključila da postoji jedinstvena povreda, taj dio valja odbiti kao bespredmetan (vidjeti u tom smislu rješenja od 28. listopada 2004., Komisija/CMA CGM i dr., C-236/03 P, neobjavljeno, EU:C:2004:679, t. 30. do 32., i od 21. listopada 2014., Mundipharma/OHIM, C-669/13 P, neobjavljena, EU:C:2014:2308, t. 36.).

27 U drugom, četvrtom i petom dijelu prvog žalbenog razloga, žalitelji prigovaraju Općem sudu da je u biti time što nije ispitao jesu li ispunjeni uvjeti navedeni u točki 22. ove presude, točnije kao prvo jesu li vlastitim ponašanjem nastojali pridonijeti zajedničkim ciljevima svih sudionika jedinstvene povrede, kao drugo, jesu li mogli razumno predvidjeti sva protutržišna ponašanja u pogledu sanitarne keramike i, kao treće, jesu li bili spremni prihvatiti rizik.

28 U tom pogledu valja podsjetiti da, kao što proizlazi iz ustaljene sudske prakse Suda, Opći sud načelno ne može biti obvezan odgovarati na tužbene razloge i argumente koji nisu istaknuti ili koji nisu dovoljno jasno i precizno istaknuti tijekom postupka, a osobito u tužbi kojom se pokreće postupak (vidjeti u tom smislu presude od 6. ožujka 2001., Connolly/Komisija, C-274/99 P, EU:C:2001:127, t. 121.i od 20. ožujka 2014., Rousse Industry/Komisija, C-271/13 P, neobjavljena, EU:C:2014:175, t. 17. do 19.).

29 U ovom slučaju iz analize tužbe kojom se pokreće postupak i replike podnesene tajništvu Općeg suda, točnije iz točaka te tužbe i replike koje su žalitelji naveli u potporu ovoj žalbi proizlazi da, iako su osporavali da su znali za sva tajna djelovanja koja se tiču tri podskupine proizvoda, tužitelji nisu pred Općim sudom istaknuli nikakav argument koji se temelji na tomu da svojim ponašanjem nisu pridonijeli zajedničkim ciljevima svih sudionika jer nisu mogli razumno predvidjeti sva protupravna ponašanja koja im se stavljaju na teret i da nisu bili spremni prihvatiti rizik povezan s tim ponašanjima.

30 U tim se okolnostima Općem sudu ne može prigovoriti da nije izričito ispitao ta pitanja u pobijanoj presudi. Što se tiče argumenta koji se temelji na tomu da Opći sud nije ispitao jesu li žalitelji mogli razumno predvidjeti sva ponašanja koja im se stavljaju na teret i jesu li bili spremni prihvatiti s time povezan rizik, valja osim toga zaključiti da, s obzirom na to da je Opći sud u točkama 61. i 82. pobijane presude smatrao da su žalitelji znali za ta ponašanja, nije bilo potrebno provjeriti jesu li mogli razumno predvidjeti spomenuta ponašanja i prihvatiti s time povezan rizik jer su dva uvjeta alternativna, kao što proizlazi iz točke 23. ove presude.

31 Budući da je cilj argumentacije koju tužitelji ističu pokazati da uvjeti izloženi u točki 23. ove presude nisu ispunjeni u ovom slučaju, to se ne može ispitati u ovoj fazi.

32 Naime, iz ustaljene sudske prakse proizlazi da je u okviru žalbe nadležnost Suda načelno ograničena na ocjenu pravnog rješenja za tužbene razloge o kojima se raspravljalo u prvom stupnju (vidjeti u tom smislu presude od 30. travnja 2014., FLSmidth/Komisija, C-238/12 P, EU:C:2014:284, t. 42., i od 22. svibnja 2014., ASPLA/Komisija, C-35/12 P, EU:C:2014:348, t. 39.).

33 Iz toga slijedi da drugi, četvrti i peti dio prvog žalbenog razloga valja djelomično odbaciti kao nedopušten i djelomično odbiti kao neosnovan.

34 U okviru trećeg žalbenog razloga, žalitelji prigovaraju da je Opći sud iskrivio dokaze zato što je u točkama 61. i 82. pobijane presude pogrešno smatrao da su znali za sva nezakonita djelovanja među kojima su i ona koja se odnose na sanitarnu keramiku, a do kojih je došlo u Belgiji, Francuskoj i Italiji.

35 U tom pogledu treba podsjetiti da je, u skladu s člankom 256. UFEU-a i člankom 58. prvim stavkom Statuta Suda Europske unije, žalba ograničena na pravna pitanja. Opći sud je stoga jedini nadležan za utvrđivanje i ocjenu relevantnih činjenica kao i ocjenu dokaza. Ocjenjivanje činjenica i dokaza stoga nije, osim u slučaju njihova iskrivljavanja, pitanje prava koje je kao takvo podložno nadzoru Suda u okviru postupka povodom žalbe (vidjeti u tom smislu rješenje od 24. rujna 2009., Alcon/OHIM, C-481/08 P, neobjavljeno, EU:C:2009:579, t. 18.; presuda od 13. siječnja 2011., Media-Saturn-Holding/OHIM, C-92/10 P, neobjavljena, EU:C:2011:15, t. 27., kao i rješenje od 3. ožujka 2016., AgriCapital/OHIM, C-440/15 P, neobjavljeno, EU:C:2016:144, t. 32.).

36 Prema ustaljenoj sudskoj praksi Suda, iskrivljavanje dokaza postoji kada je, bez izvođenja novih dokaza, ocjena postojećih dokaza očito pogrešna. Međutim, to iskrivljavanje treba očito proizlaziti iz dijelova spisa a da pritom nije potrebno izvršiti novu ocjenu činjenica i dokaza. Usto, kada žalitelj navodi da je Opći sud iskrivio dokaze, treba precizno navesti dokaze koji su prema njegovu mišljenju iskrivljeni i dokazati pogreške u analizi koja je prema njegovoj ocjeni dovela do toga da je Opći sud iskrivio dokaze (vidjeti, u tom smislu, presudu od 3. prosinca 2015., Italija/Komisija, C-280/14P, EU:C:2015:792, t. 52. i navedenu sudsku praksu).

37 Što se tiče utvrđenja iz točaka 61. i 82. pobijane presude koja se odnose na to jesu li žalitelji znali za predmetna nezakonita djelovanja, valja utvrditi da oni u svojoj žalbi nisu odredili dokaz koji je Opći sud očito pogrešno ocijenio u smislu te sudske prakse.

38 Stoga žalitelji u sklopu svoje argumentacije koja se odnosi na navodno iskrivljavanje dokaza zapravo žele dovesti u pitanje činjeničnu ocjenu Općeg suda prema kojoj je Komisija mogla, osobito u pogledu usklađenog povećanja cijena u okviru koordinacijskih tijela čiji su žalitelji bili članovi, valjano smatrati da su znali za sva dotična nezakonita djelovanja, uključujući ona koja se odnose na sanitarnu keramiku. Međutim, takva ocjena izvan je nadzora Suda u okviru žalbe.

39 Stoga treći dio prvog žalbenog razloga treba odbiti kao nedopušten.

40 Iz svega prethodno navedenoga proizlazi da prvi žalbeni razlog valja u cijelosti odbiti.

Drugi žalbeni razlog, koji se temelji na povredi obveze obrazlaganja

Argumentacija stranaka

41 Svojim drugim žalbenim razlogom žalitelji kritiziraju točku 59. pobijane presude jer Opći sud nije ispitao određene relevantne argumente koji se odnose na navodno sudjelovanje žaliteljâ u jedinstvenoj povredi, zbog čega pobijana presuda sadržava nedostatak u obrazloženju.

42 Opći sud je propustio ispitati, kao prvo, je li cilj žaliteljâ bio sudjelovati vlastitim ponašanjem u zajedničkom zadanom cilju, kao drugo, jesu li mogli razumno predvidjeti zamišljena nezakonita ponašanja ili provedbu u okviru prodaje sanitarne keramike od strane drugih poduzetnika radi ostvarivanja zajedničkih zadanih ciljeva i, kao treće, jesu li žalitelji bili spremni prihvatiti rizik povezan s takvim ponašanjima.

43 Time je Opći sud povrijedio svoju obvezu obrazlaganja.

44 Komisija smatra da drugi žalbeni razlog treba odbaciti kao nedopušten ili ga u svakom slučaju odbiti kao neosnovan.

Ocjena Suda

45 Valja utvrditi da, s obzirom na to da se drugi žalbeni razlog u biti oslanja na drugi, četvrti i peti dio prvog žalbenog razloga, valja ga odbiti iz razloga navedenih u točkama 28. do 33. ove presude.

46 S obzirom na to da nije prihvaćen nijedan od žaliteljevih žalbenih razloga, žalbu treba odbiti u cijelosti.

Troškovi

47 Na temelju članka 184. stavka 2. Poslovnika Suda, kad žalba nije osnovana, Sud odlučuje o troškovima.

48 U skladu s člankom 138. stavkom 1. istog poslovnika, koji se na temelju članka 184. stavka 1. tog poslovnika primjenjuje na žalbeni postupak, stranka koja ne uspije u postupku dužna je, na zahtjev protivne stranke, snositi troškove. Budući da je Komisija postavila zahtjev da se žaliteljima naloži snošenje troškova i da oni nisu uspjeli u postupku, valja im naložiti snošenje troškova ovog žalbenog postupka.

Slijedom navedenoga, Sud (prvo vijeće) proglašava i presuđuje:

1) Žalba se odbija.

2) Masco Corp., Hansgrohe AG, Hansgrohe Deutschland Vertriebs GmbH, Hansgrohe Handelsgesellschaft mbH, Hansgrohe SA/NV, Hansgrohe BV, Hansgrohe SARL, Hansgrohe Srl, Hüppe GmbH, Hüppe GesmbH, Hüppe Belgium SA/NV i Hüppe BV snosit će vlastite troškove.

Potpisi